

jistné ochrany a tudíž dovozem užítka z pojištění jsou všechna pojištění, uzavřená domácími pojišťovnami v cizině ať přímou akvisicí neb zajištěním. Podle uvedených výsledků úřední statistiky byl dle Ing. Keclíka dovoz pojistné ochrany vyjádřený velikostí pojistného v životním odboru v roce 1931	Kč 433,114.000.—
ve škodovém odboru	Kč 452,344.000.—
celkem	<u>Kč 885.488.000.—</u>

Naproti tomu vývoz pojistné ochrany našimi domácími ústavy stejně vyjádřený v životním odboru	Kč 24,014.000.—
a ve škodovém odboru	Kč 149,661.000.—
celkem pouze	<u>Kč 173,675.000.—</u>

Z těchto cifer je zřejmá ohromná převaha cizího pojišťovacího obchodu v našem státě nad obchodem domácích pojišťoven doma i v cizině, což má nutně za důsledek neobyčejně tíživé zhoršení naší platební bilance, i když — jak poznamenává Ing. Keclík — ne v tom rozsahu, v jakém se jeví schodek vyvezeného a dovezeného pojistného, ježto z pojistné prémie nutno uhraditi náhrady pojištěncům a náklady pojišťovny. Naproti tomu dlužno uvážiti, že filiálky zahraničních pojišťoven v jiných státech již tím, že mají možnost provozovati přímý obchod, který je vždy výnosnější, účastňují se významným způsobem hospodářského života státu i v jiných oborech, nehledíc ani k tomu, že rozšířením činnosti na oblast cizího státu zvětšují svou obchodní základnu a nabývají zde větší konkurenční schopnosti proti ústavám, které jsou omezeny toliko na domácí trh.

Podle zpráv Státního úřadu statistického o platební bilanci zahraničního obchodu pojišťovatelského za léta 1925 až 1931 činí za těchto 7 let pasivum platební bilance Kč 243,000.000.—, t. j. již po odečtení výplat náhrad a uhrazení režie, tedy čistý obnos, který odplynul z našeho pojišťovacího trhu do ciziny.

Z uvedených cifer je tedy jasné, jak mimořádně nepříznivá je situace čs. pojišťovnictví s hlediska platební bilance státu. Myslím, že by bylo na místě, aby státní správa blíže se zabývala příčinami, které tak nepříznivě působí na naše domácí pojišťovnictví a státní platební bilanci a snažila se zabrániti v mezích skutečnosti, že pojišťovatelský obchod nelze omezovati hranicemi státu, aby zhoršování již dále nepokračovalo. Prvním krokem k nápravě by bylo, jak Ing. Keclík správně uvádí, pomocí nepřímému obchodu našich pojišťoven, aby cizí pojišťovny vyhledávaly naše domácí zajišťovatele tím, že by bylo zrušeno nepřiměřeně vysoké poplatkové zatížení dle zák. č. 31 (1920 Sb. z. a n.), které činí zajišťování u našich ústavů ve větším rozsahu nemožným. Dr. L. K.

NAŠE ÚŘEDNÍ ČEŠTINA ZANIKLA. Aby se však nikdo z našich čtenářů nelekl tohoto nekrologového nadpisu, nejde tu o vlastní naši úřední češtinu, ač některé příznaky by nasvědčovaly určitému předchobí, ale o časopis tohoto jména, list velmi záslužný, který pečlivě (a nikoliv brusičsky) razil cestu novému českému úřednímu názvosloví. Časopis stal se další obětí krise, jež doléhá těžce na všechny časopisy. vr.

DOHODA MEZI ÚSTŘEDNÍ SOCIÁLNÍ POJIŠŤOVNOU A ÚSTŘEDNÍ BRATRSKOU POKLADNOU O PŘEVODNÍCH ČÁSTKÁCH. Zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří č. 221/1924 ve znění zákona č. 184/1928 ustanovuje v § 242, že při přestupech zaměstnanců, pojištěných podle tohoto zákona, do zaměstnání podléhajícího pojištění podle zákona o pojištění u báňských bratrských pokladen č. 242/1922 jest použiti obdobně ustanovení §§ 240 a 241 zák. č. 221/1924; ustanovení těchto §§ upravují vydání převodních částek při přestupech zaměstnanců státu a jiných nucených svazků územních nebo zájmových k Ústřední sociální pojišťovně nebo při přestupech zaměstnanců z penzijního pojištění k Ústřední sociální pojišťovně a opačně. Vydávání převodních částek Ústřední bratrskou pokladnou narazilo na obtíže, a to

hlavně proto, ježto provisijní pojištění hornické spočívá na systému rozvrhovém, naproti tomu invalidní a starobní pojištění zaměstnanců na systému kapitálovém. Ústřední bratrská pokladna dosud ani neodevzdávala ani nepřijímala převodní částky. Tomuto nezákonnému stavu byla učiněna přítrž výnosem ministerstva sociální péče ze dne 28. ledna 1933, č. 13.876/IV/3/1932, v němž bylo jasně vysloveno, že § 242 zák. č. 221/1924 ukládá zúčastněným nositelům pojištění povinnost ku převodu převodních částek v případě vzájemného přestupu pojištěnců. Podle tohoto výnosu ministerstva sociální péče uzavřela Ústřední sociální pojišťovna s Ústřední bratrskou pokladnou dohodu, která upravuje vzájemné vydávání převodních částek tam, kde nastal pojistný případ. Tato dohoda byla již také schválena ministerstvem sociální péče. Podle této dohody započítávají se bývalým horníkům, kteří vstoupili do invalidního a starobního pojištění, příspěvkové doby získané v bratrském pojištění hornickém do 30. září 1924 ve třídě Aa invalidního pojištění a od 1. října 1924 ve třídě D. Při přestupech zaměstnanců z invalidního a starobního pojištění do pojištění bratrského respektuje se doba invalidního a starobního pojištění tím způsobem, že tato doba započítává se do čekací doby podle zákona o bratrském pojištění hornickém a jestliže tato doba překročí čekací dobu, započítávají se zvyšovací částky podle §u 111 zák. č. 221/1924 k důchodu, který náleží z bratrského pojištění. Dr. Jindřich.

V ČEM JE TŘEBA REFORMOVAT PŘEDPISY O SOUKROMÝCH POJIŠTOVNÁCH bylo tématem přednášky, kterou proslovil dne 30. listopadu 1933 Dr. František Kubíček v rámci šestého cyklu přednášek na paměť profesora Josefa Beneše na českém vysokém učení technickém v Praze. Tato přednáška obírající se dnes tak aktuálním tématem, těšila se velké pozornosti nejen čistě odborných kruhů, ale i širší veřejnosti a jest proto vhodné, zvláště vzhledem na právě projednávané osnovy zákona o smlouvě pojistné, abychom o ní alespoň stručně referovali. Ve své přednášce zabýval se Dr. Kubíček, jak již dané téma naznačuje, de lege ferenda zákonnými předpisy, týkající se zakládání, zařízení a hospodaření pojišťoven, dozorem nad nimi, tedy vesměs předpisy veřejného práva. Tyto předpisy obsaženy jsou u nás v t. zv. pojišťovacím regulativu z 5. III. 1896 č. 31 ř. z., resp. v novém zákoně r. 1922 č. 65 Sb. z. a n., platným pro území Slovenska a Podk. Rusi. Jde tedy o platnost zákona, který byl již dávno předstižen hospodářským vývojem, čehož si byla vědoma již býv. rakouská vláda, která již v r. 1905 předložila velmi pečlivě připravenou osnovu nového zákona o pojišťovnách. Ačkoliv osnova tato se nikdy nestala zákonem, jest tak důkladně propracovaná, že i dnešnímu zákonodárci bude důležitým vodítkem při nové zákonné úpravě této materie. Osnova výslovně ponechávala volně úvaze dozorčího úřadu udělení státní koncese domácí pojišťovně a připuštění k obchodování společnostmi cizozemských. Nová úprava otázky koncesní stala se náležením Nejvyššího správního soudu z 11. XI. 1932 č. 16905 velmi naléhavou, ježto Nejvyšší správní soud tímto náležením úplně v rozporu se svými dřívějšími nálezy i nálezy bývalého rakouského nejvyššího správ. dvoru přijal právní názor, dle něhož nemůže býti odpíráno zřízení domácí pojišťovny, ani připuštění cizozemské pojišťovny, splní-li prostě podmínky pro zřízení pojišťoven zákonem předepsané. Řečník zdůraznil, že takové omezení rozhodovacího práva dozorčího úřadu (v daném případě ministerstva vnitra) znamená vážné nebezpečí pro domácí pojišťovací trh, který by mohl býti do té míry přeplněn pojišťovnami, že by to mohlo ohroziti i zájmy zdejších pojistníků, což přirozeně nemůže a nesmí dozorčí úřad připustiti. Je tedy reforma v otázce koncesní velmi naléhavá.

Řečník se dále v přednášce zabýval velmi podrobně materiálně státním dozorem nad pojišťovnami, kterému podléhají všechny pojišťovny ve svém hospodaření s hlediska finanční bezpečnosti a splnitelnosti svých závazků. V této věci podal řečník velmi cenný přehled o tom, jak jest otázka státního dozoru upravena v jiných státech evropských, kde téměř všude nalezneme přísnější předpisy, než jest tomu u našeho pojišťovacího regulativu. Je to především otázka zachování jmění pojišťoven pro plnění